

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie P. G.

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 marca 2014 r.,

wniosku obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 listopada 2007 r., sygn. akt II AKa [...],

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić wniosek;

**2. obciążyć skazanego kosztami postępowania
wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 20 listopada 2007 r., utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną, wyrok Sądu Okręgowego w G. z 21 marca 2007 r., którym P. G. skazany został na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę za to, że w okresie do 26 września 1999 r. udzielił pomocy do uprowadzenia Z. S. w celu zmuszenia jego rodziny do przekazania kwoty równowartości 100 000 zł w zamian za uwolnienie (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k.). Sąd Najwyższy, postanowieniem z 30 września 2008 r., oddalił kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną. W dniu 1 grudnia 2009 r. Sąd Najwyższy oddalił pierwszy wniosek obrońcy

o wznowienie procesu. Drugi wniosek obrońcy o wznowienie postępowania, opatrzony datą 10 stycznia 2014 r., oparty został – podobnie jak wcześniejszy – na podstawie określonej w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Prokurator Prokuratury Generalnej ocenił złożony nadzwyczajny środek zaskarżenia jako „całkowicie bezzasadny” i wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie procesu okazał się bezzasadny – i to w stopniu oczywistym.

Wniosek obrońcy oparty został w gruncie rzeczy na jednej okoliczności: relacjach J. R. złożonych w latach 2009 i 2010 w innych sprawach, w których odwołał swoje wcześniejsze pomówienia P. G., stwierdzając, że nie zna oskarżonego i że oskarżony nie brał udziału w przypisanym mu przestępstwie. Przypomnieć trzeba, że w pierwszym wniosku o wznowienie procesu inny obrońca powoływał się już na zmianę depozycji przez J. R.. Gdyby nie fakt, że w niniejszym nadzwyczajnym środku zaskarżenia skarżący wskazał nie tylko na wyjaśnienia J. R. z 1 lipca 2009 r. (na tym przekazie bazował pierwszy wniosek), ale również na relacje złożone w dniach 18 i 29 września 2009 r. oraz 24 maja 2010 r., należałoby rozważyć, czy w ogóle zachodzą warunki formalnoprawne do rozpoznania kwestii wznowienia postępowania.

Ustosunkowując się zatem do twierdzeń J. R., które nie były przedmiotem oceny w toku rozpoznania wcześniejszego wniosku o wznowienie procesu, trzeba odnotować – podobnie jak uczynił to Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1 grudnia 2009 r. – że P. G. w czasie śledztwa i na rozprawie głównej przyznał się do znajomości z J. R.. Sądy obu instancji przydały, głównie z tej racji, walor wiarygodności zeznaniom współsprawców – J. R. i L. F. – którzy konsekwentnie obciążali skazanego P. G., opisując jego rolę w uprowadzeniu Z. S..

W tych warunkach – zdaniem Sądu Najwyższego – należało uznać, że na tle całokształtu dowodów przeprowadzonych uprzednio w niniejszej sprawie wycofanie się J. R. z wcześniejszych pomawiających P. G. relacji w żadnym razie nie uprawniało do wysnucia tezy o poważnym prawdopodobieństwie błędności wyroku skazującego.

Z przedstawionych wyżej względów nie mógł zyskać aprobaty postulat przesłuchania w charakterze świadka D. P., którego – jak utrzymuje wnioskodawca – J. R. informował o niewinności P. G.. Niezależnie od tego warto w tym miejscu odnotować, że **podmiot składający wniosek o wznowienie procesu, odwołując się do podstawy z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., powinien w przypadku wskazywania na nowy dowód osobowy, nie znany przedtem sądowi, przedstawić właściwemu sądowi co najmniej utrwalone w jakikolwiek sposób oświadczenie pochodzące od danej osoby (dowód swobodny).** Samo zapewnienie skarżącego, że określone we wniosku o wznowienie procesu osobowe źródło dowodowe przekaże dopiero w ramach czynności sprawdzającej (art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k.) wiadomości, które uprawdopodobnią w stopniu wysokim wadliwość skazania, nie jest tu wystarczające.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił wniosek (art. 547 § 1 k.p.k.), a kosztami postępowania wznowieniowego obciążył skazanego (art. 639 zd. 2 k.p.k.).

[aw]